

KARARSIZ MAYMUN MASALI

"Maymun iştahlı olma"

Menşei: Hint

Sırtımda heybe düştüm yola
Gide gide vardım elma ağacına
Eller toplamış elmayı biz dişleyelim
Masal bitince bir güzel düşleyelim

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, yemyeşil ağaçlarla kaplı, çeşit çeşit çiçeklerle süslü, türlü türlü kuşların cıvılcıvılcı otuştüğü-bir orman varmış. Bu güzel ormanda genç bir maymun yaşarmış. Tıpkı diğer maymunlar gibi, o da ağaçlara tırmanıp daldan dala atlar, gitmedik yer bırakmaz, yiyecek bir şey buldu mu büyük bir iştahla yermiş. Yermiş ama bizimkini diğer maymunlardan ayıran bir özelliği daha varmış. Hevesi hemencecik geçer, çabucak karar değiştirmiş.

Günlerden bir gün genç maymun akşam yemeği için yiyecek bir şeyler aramaya çıkmış. Az gitmiş uz gitmiş, orman boyunca düz gitmiş. Sonunda bir muz ağacı görmüş. Tırmanıp muz toplamaya başlamış. Eli kolu iyice dolunca ağaçtan inip yola koyulmuş. Sürekli aynı yoldan evine dönmekten sıkıldığı için değişiklik olsun istemiş ve daha önce hiç gitmediği bir yoldan yürümeye karar vermiş.

Yürümüş, yürümüş... Bir süre sonra bir tarlaya varmış. Küçük, kısa boylu yeşilliklerin arasında kıpkırmızı meyveler dikkatini çekmiş. Hayatında ilk defa böyle bir şey görüyormuş. Zaten meraklı olan maymun hemen bir tanesini koparmış. Evirip çevirmiş, sonra da koklamış... Yuvasından başını uzatıp onun bu halini seyretmekte olan bir köstebek "Ne o, daha önce hiç çilek yemedin mi yoksa? Çok lezzetli bir meyvedir. Dilediğin kadar alabilirsin" demiş. Bizim maymun da çileği hooop ağızına atıvermiş. Tadını çok ama çok beğenmiş. Muzları bir kenara bırakıp çilek toplamaya başlamış. Sonunda kucağı çilekle dolu bir halde evine doğru yola koyulmuş. Muzlar da tarlanın kenarında öylece kalakalmış.

Genç maymun ağaçlar arasında neşeyle yürürken başına yuvarlak, kırmızı, ama çilekten daha büyük bir meyve düşmüş. Bizimki çilekleri yere bırakıp düşen meyveyi almış. Biraz inceledikten sonra ağaca bakmış, daldaki papağanı görmüş. Elindekini gösterip ne olduğunu sormuş. Papağan, "Elma" demiş. "Bu civardaki en tatlı, en sulu meyvelerden biridir." Maymun, elmadan kocaman bir ısırık alıp iştahla çiğnemeye başlamış. Çiğnedikçe tadı hoşuna gitmiş. Hemencecik ağaca tırmanmış. Siz deyin on, ben diyeyim on beş elma toplamış. Kucağında başka elmaya yer kalmayınca papağana veda edip evine gitmek üzere yola çıkmış. Tarladan kopardığı çilekleri de tıpkı muzlar gibi arkasında bırakmış.

Yuvasına iyice yaklaştığı sırada, yolunun üzerindeki bir tarlada kocaman, sarı sarı parlayan meyveler bizim maymunun dikkatini çekmiş. Durup elmaları bir kenara bırakmış ve içlerinden birini alıp merakla incelemeye başlamış. Meğer bu bir kavunmuş ama bizimki daha önce hiç kavun görmediği için ne olduğunu anlayamamış tabii, bildiği hiçbir meyveye de benzetememiş. Başka bir tane daha alıp incelemek isterken elindeki kavun yere düşüp ikiye ayrılmış. Etrafa öyle güzel bir koku yayılmış ki... Aman Allahım! Zaten çok meraklı olan maymun daha da meraklanmış, iştahı iyice kabarmış. Bir parça koparıp ağzına atınca bu altın renkli meyvenin tadına bayılmış. Hemencecik taşıyabildiği kadarını koparmaya başlamış. Koparmış, koparmış... Sonunda kucağında bir sürü kavunla evinin yolunu tutmuş. Elmalara ne mi olmuş? Tıpkı muzlar ve çilekler gibi onları da arkasında bırakmış.

Neşeyle şarkılar söyleyerek yürüyen maymun evine yaklaştığı sırada çalılıkların arasında bir kıpırtı fark etmiş. Dikkatle bakınca elindeki cevizi kemirmekte olan bir sincap görmüş. İlk defa ceviz gördüğü için, meraklı bakışlarla sincabı izlemeye başlamış. Kendi kendine, "Sincap bu kadar iştahla yiyorsa kesin çok güzel bir şeydir" demiş. "Gidip sorarsam ne olduğunu söyler belki. Hem nereden bulunduğunu da öğrenirim."

Bizim maymun elindeki kavunları yere bırakıp sincabın yanına yaklaşmış. Ama sincap, maymunu fark edince korkup elindeki cevizle kaçmış. Bizim maymun da pek yavaş sayılmazmış hani, olanca gücüyle sincabın peşinden koşmuş. Sincap önde, maymun arkada, bir kovalamacaya başlamış.

Koşmuşlar, koşmuşlar... Onlar birbirini kovaladıkça dakikalar da dakikaları kovalamış. Zaman hızla ilerlemiş, hava karamış. Sonunda sincap, ağaçların arasında izini kaybettirip gözden kaybolmuş. Maymun ne kadar aradıysa da sincabı bir türlü bulamamış... Karanlık çöktüğü için geri dönüp bıraktığı meyveleri almaya da gidememiş. Evine eli boş dönmüş. Hatasını anlamış ama o gece "Ah, kavunları bırakmasaydım, nasıl da lezzetlilerdi. Misss gibi kokuyorlardı. Karnımı ne güzel doyururdum. Ya o elmalara, muzlara ne demeli? Aaah ah" diye diye, aç karnına uyumak zorunda kalmış.

Gökten üç elma düşmüş... Biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de elindekilerin kıymetini bilenlerin başına.

İyi geceler, tatlı rüyalar...